IC XC
NI KA

BULETINUL BISERICII

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Țineți minte, Dumnezeu este dragoste. Faceți câtă bunătate puteți ca să vă mântuiți prin ea. Fiți smeriți, căci Dumnezeu dă har robilor săi smeriți.
- Sfântul Maturisitor Gavriil, cel nebun pentru Hristos

Nr. 622 / 1 noiembrie 2026

SFÂNTUL CUVIOS
GAVRIIL GEORGIANUL
CEL NEBUN PENTRU HRISTOS
1929 – 1995
† 2 NOIEMBRIE

MĂRTURISITORUL

Text preluat de pe monkgabriel.ge

Arhimandritul Gavriil, născut Goderdzi Urghebadze, este unul dintre cei mai cunoscuți monahi în Georgia. S-a născut ca fiu al lui Vassili și al Varvarei Urghebadze în ziua de 26 august 1929, în Tbilisi, Georgia. Regimul comunist era pe atunci puternic și violent; credința era prigonită, Bisericile erau dărâmate și închise, oamenii nevinovați uciși sau deportați. Goderdzi avea doar doi ani când tatăl său, Vassili Urghebadze, a fost ucis în împrejurări necunoscute. După aceasta, familia îl numea Vasiko în cinstea tatălui său.

Vasiko era un băiat neobișnuit; încă din fragedă copilărie a fost înzestrat cu dumnezeiescul har. Obișnuia să construiască bisericuțe din pietricele și să aprindă în ele chibrituri. Varvara, mama lui (după adormirea Părintelui Gavriil, aceasta a intrat în Mănăstirea Samtavro ca Monahia Ana și este înmormântată lângă fiul său), se temea ca nu cumva cineva să vadă preocupările fiului ei și să spioneze familia pentru creșterea lui împotriva ideologiei comuniste. În tinerețe, Vasiko se purta ciudat, adeseori

oprindu-se din joaca cu prietenii și preferând să rămână singur în tăcere. A intrat la școală la vârsta de șase ani. A fost ușor pentru el să învețe scrisul, cititul și aritmetica, și a câștigat multă dragoste pentru bunătatea lui.

Avea șapte ani când a auzit pentru întâia oară numele lui Dumnezeu, care a avut o atât de mare înrâurire asupra minții lui, încât i-a schimbat cu desăvârșire viața obișnuită. Curând a adunat bani să cumpere Sfânta Evanghelie. Acesta a fost începutul noii sale vieți. Din ziua aceea și până la moartea sa l-a stăpânit un singur gând și o singură dragoste: să trăiască numai pentru Hristos. Citea tot timpul Evanghelia și nu arăta nicio altă preocupare; dăruia puțin timp lecțiilor, ca să aibă mult pentru Evanghelie. Înainte de culcare intra în odaia lui și se ruga îndelung în colțul cu icoane.

Dumnezeu l-a înzestrat pe Vasiko cel de doisprezece ani cu putere dumnezeiască și cu descoperiri duhovnicești pentru dragostea și credincioșia lui adevărată.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, oamenii sărmani, care nu aveau nicio veste de pe front, obișnuiau să vină la Vasiko ca să afle câte ceva despre rudele lor. Băiatul de numai doisprezece ani le răspundea tuturor și propovăduia: „Mergeți la Biserică, nu-l lăsați pe Hristos și nu vă pierdeți mântuirea sufletelor.” Cuvintele lui se împlineau întotdeauna și oamenii îl cinsteau mult. Nemaiîntâlnitele înzestrări ale lui Vasiko și darul vădit al străvederii întorceau inimile oamenilor la încrederea în Biserică. Micul Vasiko nu primea laudele și cinstirea oamenilor, ci se smerea pe sine într-un chip foarte ciudat – se așeza în gunoi și repeta cu glas tare: „Pururea adu-ți aminte, Vasiko, că gunoi ești, și nu cugeta niciodată înalt despre tine.” Membrii familiei se supărau pe Vasiko pentru o asemenea purtare și chiar îl pedepseau, însă oamenii nu-și îngăduiau să râdă de el sau să-l ocărască.

Auzind împotrivirea fiului ei, Varvara a luat Evanghelia și a aruncat-o cu mânie în closet. Vasiko a scos-o îndată de acolo, a strâns-o la piept și a început să plângă cu suspinuri. Acesta a fost momentul în care s-a văzut silit să facă o alegere în viața lui. La miezul nopții Vasiko și-a luat Evanghelia și a părăsit casa părintească. Era sfârșit de toamnă. A mers zi și noapte până a ajuns într-un târziu în orașul Mțheta[4]. Mai întâi a mers la Mănăstirea Samtavro. Igumena Anusia (Kocilamazașvili) l-a primit cu dragoste, dându-i adăpost și hrană. Însă nu l-a putut lăsa să viețuiască acolo, fiindcă nu li se îngăduia bărbaților să rămână într-o mănăstire de maici. Ea l-a sfătuit să meargă la Mănăstirea Svetițhoveli[5] (Stâlpul de viață-dătător). Înainte de plecare, Vasiko s-a rugat din toată inima în fața icoanei Maicii Domnului dăruită de Mănăstirea Iviron pentru Samtavro, cerându-i o chilie și dreptul de a viețui în noua mănăstire. A petrecut astfel trei zile în Mănăstirea Svetițhoveli, dar un decret guvernamental interzicea găzduirea minorilor vreme îndelungată. Așa că a fost nevoit să plece la Mănăstirea Șiomgvime unde a fost găzduit alte trei zile, după care a fost călăuzit spre Mănăstirea Zedazeni, în care viețuiau pe atunci câțiva monahi bătrâni. Aceștia l-au îndrăgit pe băiatul cel credincios atât de mult, încât i-au aranjat o ascunzătoare în apropierea mănăstirii în care l-au ținut

câteva săptămâni. Însă din pricina controlului strict care se făcea de către oamenii legii, monahii au fost siliți să-l trimită la Mănăstirea Betania[6]. I-au explicat în amănunt cum să ajungă și i-au dat merinde pentru drum. La Mănăstirea Betania a fost primit de către cei doi viețuitori acolo: Părintele Ghiorghi (canonizat mai târziu ca Sfântul Ghiorghi-Ioan Mheidze) și Părintele Ioan (canonizat și el ca Sfântul Ioan Maisuradze). Aceștia au devenit cei mai iubiți duhovnici ai lui Vasiko.

În 1949 Vasiko a fost chemat să-și facă stagiul militar în Armata Sovietică. A fost trimis deci în unitatea de grăniceri de la Batumi. În pofida regimului strict, a izbutit totuși să postească și chiar să meargă în ascuns la Biserica Sfântului Nicolae ca să primească Sfintele Taine. După încheierea serviciului militar, Vasiko s-a întors acasă. Însă curând a fost chemat la spitalul Securității unde l-au interogat despre vedeniile din copilărie, atunci când la vârsta de doisprezece ani a văzut un diavol. După câteva zile a primit un certificat medical: era diagnosticat bolnav psihic și i se interzicea să lucreze în vreun post.

Din acea vreme, Vasiko și-a continuat viețuirea duhovnicească cu și mai mare dragoste. În curtea din spatele casei părintești și-a zidit un mic sălaș unde să se nevoiască și să-și rânduiască activitățile duhovnicești în pace și liniște. Pentru rugăciuni și predici mergea la Catedrala Sioni. Curând, Preafericitul Catholicos-Patriarh al întregii Georgii, Melchisedec al III-lea, și-a îndreptat atenția către tânărul credincios. Cu binecuvântarea sa, Vasiko a început să lucreze ca paznic al Catedralei, iar mai târziu ca citeț. În ianuarie 1955 a fost hirotonit diacon și la 23 februarie a fost tuns monah în Mănăstirea Moțameta din Kutaisi cu numele de Gavriil după dorința sa.

Cu anevoie poate să înțeleagă generația contemporană neobișnuita înzestrare duhovnicească a tânărului monah, care a manifestat o atitudine uimitoare și neînfricată în vremea cumplitului regim comunist: a dat foc unui uriaș portret al lui Lenin, atârnat pe clădirea Consiliului de Miniștri, în timpul demonstrației din ziua de 1 mai 1965. Pe urmă, monahul Gavriil a propovăduit cu sfântă îndrăzneală oamenilor înspăimântați: „Mortul ăsta n-are nevoie de slavă, ci slava e a lui Hristos, care a călcat moartea și ne-a binecuvântat cu viața cea vecinică.” Mulțimea înfuriată a aruncat atunci cu pietre în el fără milă. S-a declarat alarmă de gradul I (cea mai gravă din Uniunea Sovietică) în oraș și numai intervenția necruțătorului Regiment 8 a salvat viața Monahului Gavriil. Acesta, pe jumătate mort, având șaptesprezece fracturi ale capului și ale altor oase ale trupului, a fost numaidecât transportat la secția de izolare a spitalului Securității. Mai târziu a fost condamnat la moarte, cercetarea lui fiind numai una formală. Dar autoritățile regimului comunist aveau un interes special în acest caz – i-au cerut Monahului Gavriil să mărturisească presupusa conspirație a Bisericii Ortodoxe Georgiene, iar în schimb i-au promis să-i cruțe viața de pedeapsa cu moartea. În pofida chinurilor la care a fost supus vreme îndelungată, Monahul Gavriil a rămas neclintit.

Părintele Gavriil a fost eliberat după șapte luni de la întemnițare.

În pofida faptului că preoția Monahului Gavriil a rămas neîntinată, el a fost oprit să slujească. De aceea asculta predicile împreună cu parohia și se împărtășea ca un mirean. Era chemat la Securitate adeseori și se întorcea acasă bătut fără cruțare.

Din 1972 până în 1990 Părintele Gavriil a cercetat multe dintre Bisericile și mănăstirile dărâmate sau pustiite sub asuprirea regimului comunist. Chiar dacă drumul era lung și anevoios sau plin de primejdii, Părintele Gavriil mergea singur. Uneori îl însoțeau câțiva credincioși, care îl ajutau cu ce avea nevoie. Obișnuia să spună: „Să credeți întotdeauna că osteneala noastră nu e zadarnică. Deși multe Biserici și mănăstiri sunt astăzi dărâmate sau închise, sfântul înger vede sârguința noastră, ne ascultă cererile și ne duce rugăciunile cu bucurie la Dumnezeu. Acum ni se pare greu. Mergem prin zăpadă și noroi, acoperiți cu folie de plastic, trebuie să propovăduim, dar va veni vremea când acestea se vor zidi din nou și se va sluji iarăși în ele.” Cuvintele lui păreau atunci cu neputință, dar iată că astăzi s-au împlinit întocmai. Din 1987 Părintele Gavriil și-a ales un foarte mic șopron unde să locuiască, pe Kaklovani (o mică alee cu castani în curtea Mănăstirii Samtavro).

În ultimele sale zile, Monahul Gavriil propovăduia numai dragostea și îi învăța pe toți cu lacrimi în ochi: „Țineți minte, Dumnezeu este dragoste. Faceți câtă bunătate puteți ca să vă mântuiți prin ea. Fiți smeriți, căci Dumnezeu dă har robilor săi smeriți. Pocăiți-vă de păcatele voastre și nu așteptați ziua de mâine, că aceasta e cursa diavolului. Iubiți-vă unii pe alții, fiindcă omul care nu iubește nu poate moșteni Împărăția Cerurilor.”

Sursa: **marturieathonita.ro**

PROGRAMUL LITURGIC

Marți *3 noiembrie*	**18:00**	**Sfântul Maslu**
Sâmbătă *7 noiembrie*	**08:00**	**Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas**
	18:00	**Vecernia și Litia**
Duminică *8 noiembrie*	**08:00**	**Utrenia și Sfânta Liturghie** Ap. Efeseni 2, 14-22; Ev. Luca 8, 41-56; glas 6, voscr. 1 → **Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair)** → **Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil și al tuturor cerești puteri**

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București